

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

Els avions facciosos, a pretext de voler bombardejar determinats objectius, no cessen en llurs incursions en places obertes. La capital de Bascònia, Bilbao, dies ha que suporta els més criminals atacs per l'aire, i amb alternatives, els raids que seguen les vides de ciutadans innocents, s'estenen en les terres catalanes. Diumenge, prop de les tres de la tarda, en una hora en què els ciutadans s'aboquen als carrers per a passejar-se o dirigir se als espectacles, féu aparició, en el cel barceloní, un trimotor que havia de convertir en tragèdia les il·lusions que els pacífics ciutadans s'havien fet per aquella tarda. Si l'inductor d'aquests actes criminals tingué un mínim de sentiments cristians, no trobaria justificació possible per ensanyar-se amb uns procediments tan salvatges que sembren el terror i occideixen els éssers innocents de les lluites entre els homes, i que, per altra part, no responen a cap fi justificat per les lleis de guerra. Només un refinament de perversitat i el desig de fer córrer la sang a rierals pot revelar-nos el propòsit dels càstigs que els que es diuen representants de l'Espanya catòlica infligeixen a la població civil. Aquestes víctimes immolades, diumenge, en els carrers de Barcelona, probablement serien ja escollides en l'acte de la celebració de la missa de campanya que en el mateix matí hi assistirien els generals facciosos. Botxins, malvats: la vostra incapacitat us ha dut a lliurar-vos a mans del feixisme internacional, i d'aquest n'havem adoptat totes les males arts, els mètodes més cruels i més inhumans que Mussolini emprà contra el poble abissini; però la vostra figureta de militarets de saló, en lloc d'acreditar, ha esdevingut més ridícula, més grotesca i, per vilipendi i estigma de tots els vostres, heu après els instins criminals dels vostres amos, per acabar els dies que us resten de vida en un estat de degradació oprobiosa.

ALFIL

LLADRES!!

A començaments de la present insurrecció vaig escriure des d'aquestes columnes, amb l'encapçalament «Internacionalisme», blasmant de la diplomàcia i de la propietat, de les fàbriques de material de guerra, dels capitalistes.

Ara, amb motiu de la inserció en la premsa del fabulós guany aconseguit per una fàbrica d'armes anglesa, guany desmesurat, indignant, em ratifico en el criteri que abundava temps enrera.

Tal benefici, descobreix un robatori descarat. Més agravat, encara, per quant s'obté damunt necessitats apremiants d'entitats que lluiten per la llibertat a costa de tota llur economia.

Com si no fossin prous els estralls naturals de tota guerra; com si en el cas d'Espanya no fos el suficient aclaparadora la situació de les finances, vindrà indefectiblement, l'expoliació dels fabricants d'armes.

La diplomàcia creada i alimentada pels capitalistes sense entranyes, allarga descaradament totes les lluites bèl·liques. Es el «cavall blanc» dels mercaders de la mort.

Si hi ha conflicte armat, el perllolgen diplomàticament. Si el conflicte no hi és, el creen. El cas nostre n'és ben patent.

La insurrecció criminal feixista hauria acabat prompte ajudant, com lògicament es deu, al govern legítim de Madrid. Però aquesta ajuda implicava el no municionament, i per tant, no hi hauria negoci. Era precis el joc de la diplomàcia i el «dividendo» prometia ésser important.

El negoci no té entranyes. ¡Que valen les vides i la sang... davant d'un crescut repartiment!

Afrosament galopen els quatre genets damunt la nostra terra crucificada per aquelles petjades, i un govern, el de Sa Magestat, diu que «s'ha de quedar bé amb els dos contendents». Es el capital que parla. Es llur tesi. Aconseguir negoci, augmentar «dividendos».

¡Que vol dir que nosaltres paguem amb sang i or la nostra llibertat! L'Home no compta. Són inhumans. L'esfondrament de la nostra economia augmenta la seva i, per tant, roben despietadament.

Els dona profit perllongar el flagell, i això fan. Desgraciats dels que cauen a les grapes de la diplomàcia dels fabricants d'armament.

La sang que els faran vessar els la cobraran a preu d'or.

Són uns lladres.

RAMON VERDAGUER SALA

Martin del Rio (Aragó), 17 abril 1937.